

Aquella nit

Aquella festa va ser especial. La Carla no acostumava a sortir de gresca perquè no s'ho passava gaire bé i normalment tornava a casa al més aviat possible. No obstant això aquella vegada va gaudir molt de la festa i s'hi va quedar fins que ja no podia més.

Eren pels volts de les quatre de la matinada quan tornava a casa i la foscor absoluta inundava el cel nocturn. Estava cansada, tenia son i se sentia marejada pels efectes de l'alcohol. Tenia ganes d'arribar per ficar-se sota les mantes gruixudes del seu llit i descansar després d'aquella nit tan moguda. Les cames li pesaven com plom i, arran d'això, la ruta se li estava fent infinitament llarga i feixuga. A més tenia molt fred i sentia les puntes dels dits congelades. Quan el vent bufava en la seva direcció sentia la gelor se li incrustava al moll de l'os.

A la llunyania va distingir el parc municipal i això la va alegrar, perquè estava a mig camí de casa.

Sempre li havia agradat aquell parc. De petita hi passava tardes senceres jugant entre els matolls i rient sense parar. Els records que revivia aquells instants eren tan càlids que li donaven una escalfor peculiar i la protegien del fred.

De cop i volta va mirar a la vorera del costat i es va adonar que no estava sola del tot. Un home desconegut caminava gairebé paral·lel a ella. Havia estat tan capficada en els seus pensaments, que no sabia dir quant temps feia que hi era. Anava tot vestit de negre i portava una caputxa que li amagava la cara, però no els seus ulls negres que la miraven fixament sense quasi pestanyejar.

D'entrada la Carla va voler pensar que l'home giraria a la següent cantonada i tornaria a estar sola, però no va ser així. La noia va començar a tenir por, se sentia incòmoda amb aquella mirada que se li clavava al clatell.

Els fanals d'aquell barri eren vells i la seva llum insuficient, el que feia que l'home es convertís en una ombra més. De tant en tant, però, s'apagaven de cop i l'home quedava totalment camuflat en la penombra fins que instants després, tornaven a lluir i el feien visible.

El cor de la Carla va començar a bategar més ràpidament i va accelerar el pas. La seva por va

acréixer en veure que l'home li seguia el ritme. Encara que no el mirés sabia que la vigilava sense que ella pogués fer-hi res. Una esgarrifança li va recórrer l'espina quan, a contracor, va imaginar-se les intencions d'aquell home.

Necessitava ajuda. Es va aturar un moment per encendre el seu telèfon. Va veure que quedava poca bateria, havia d'afanyar-se. Va obrir l'aplicació WhatsApp per a enviar la seva ubicació a els seus pares i amics i avisar que algú la perseguia.

Va aixecar el cap un segon i es va adonar que el seu seguidor havia desaparegut. Ja feia estona que no passaven per cap bifurcació, per tant no era possible que hagués canviat de carrer i prou. El cap li va començar a rodar i tenia la sensació que la foscor era cada cop més fosca. Va mirar per tot arreu: no el veia, però sabia que estava a prop perquè sentia els seus ulls travessant-la.

Les mans li tremolaven molt. Va enviar la seva ubicació i el missatge d'auxili a tots els seus contactes. L'ànima li va caure als peus quan va veure que no podia advertir a ningú de la seva situació perquè no tenia cobertura.

Va mirar al seu voltant de nou, víctima de la desesperació. Hauria donat el que fos per veure algú que la pogués ajudar, però el carrer estava desert.

Novament un fanal va cedir i es va apagar. La Carla se sentia acorralada, tenia molta por i el seu cor anava tan de pressa que sentia que en qualsevol moment esclataria.

Instants després, la llum va tornar a la vida i a la vorera del costat va tornar a aparèixer l'ombra de l'home, sota una bombeta que feia un brunzit horrible incessant. En aquell moment la Carla hauria volgut cridar, però el seu cos no l'obeïa: estava terroritzada.

Per sort, la Carla ja tenia el parc municipal a tocar. Allà es podria amagar entre alguns matolls, una idea perfecta ja que coneixia tots els seus racons. Aquesta vegada la foscor jugaria al seu favor; s'amagaria, perdria de vista a aquell home esgarrifós i tornaria a casa. Tot allò quedaria en un malson i demà es despertaria al seu llit, esmorzaria pancakes i continuaria llegint la seva novel·la.

Abans d'entrar al parc va mirar darrere seu per assegurar-se de tenir controlat a l'encaputxat. El color li va fugir de la cara quan va veure que s'havia tornat a esfumar sense deixar rastre. Tornava a ser una ombra més entre totes aquelles que s'amagaven en la foscor, una ombra expectant, llesta per atacar i sense dubtes per fer-ho.

Malgrat que el parc de nit era obscur i tenebrós, el seu instint li va donar valor per entrar-hi. Va accedir finalment al parc saltant per la porta de ferro enreixada i va córrer cap a un arbust. Va ajupir-se a terra sobre la gespa gèlida i es va amagar entre les branques ignorant el fred que la congelava.

Va quedar-se immòbil. No va gosar moure ni un sol múscul i pràcticament no respirava. El vent bufava amb violència i semblava que cridés sense parar. Quedar oculta el temps necessari era la seva única esperança i va desitjar de tot cor que no la trobés. Sentia una opressió al pit que l'ofegava i tenia ganes de vomitar. Aquella completa solitud la corcava per dintre, ningú no podria salvar-la de les urpes del seu depredador si la descobria. La oïda se li va aguditzar i va començar a escoltar sorolls inquietants i desconeguts. Tremolant de cap a peus, s'imaginava com aquell home s'acostava lentament al seu cau, donant-li la impressió de que no s'escapoliria d'ell tan fàcilment.

Es va tapar la boca amb la mà, per evitar emetre qualsevol so. Sense poder-ho evitar, se li van escapar les llàgrimes producte del pànic de pensar que aquell era el seu futur inevitable: aquell home horrible seria la seva última companyia.

Inesperadament, la reixa del parc va llançar un reneç sord: algú l'obria de bat a bat amb un cop de peu. Va escoltar passes robustes trepitjant l'herba. No hi havia dubte, aquest cop era ell i venia a buscar-la. "No pot ser, no pot ser! Encara no, si us plau! Només vull tornar a casa, només això!", es repetia desesperada. Era la presa desprotegida d'un depredador que l'ensumava.

Es va ficar una mica més a dintre del matoll, aprofitant una ventada que va esmorteir el so dels seus moviments. Va posar les mans a terra per no perdre l'equilibri i va tocar alguna cosa suau i freda que havia tocat abans, però no aconseguia identificar què era.

Va tractar d'adaptar els seus ulls a la foscor i en un no res va començar a veure-hi amb més claredat. De sobte, la seva respiració es va tallar i va quedar paralitzada: allò que tocava era una cama freda com el gel.

Terroritzada, va observar detingudament aquell cos: era un cos nu de noia, el seu pit no es movia. No respirava.

Quan va mirar el seu rostre, la va reconèixer. En aquell moment el món tot al seu voltant es va esfumar-se i va perdre el sentit. Es va quedar allà, palplantada, mirant fixament un rostre molt familiar, uns ulls molt oberts però amb l'ànima absent i el terror incrustat en ells. Era ella. Ella mateixa, allà estesa. El cervell li bullia i tenia milers de pensaments que es barrejaven dintre seu. No entenia el que passava, estava molt confosa, i esglaiada.

Va fixar-se en el cos, encara jove, que feia unes hores estava ple de futur i esperances. I ara era un cos gèlid sense pols, vexat, tacat de sang i despullat.

Va aixecar-se i va mirar a l'home que ja se n'anava satisfet, potser, de la seva obra. Marxava com si res, amb el cap ben alt, mentre s'encenia una cigarreta.

Es va adonar horroritzada que la seva consciència era un eco de qui havia sigut. El terror i la por immensa que va patir es va quedar allà flotant, mentre abandonava el seu cos inert. Aquell horror que va patir va ser tan intens que no es va adonar que ja era morta.

Estava condemnada a reviure aquell malson en bucle una vegada i una altra, sense parar.

La Carla se sentia tan impotent davant de la crueltat de com li havien llevat la vida que va començar a plorar desesperadament, fins que les cames li van fer figa i va caure a terra cridant.

Ara era només un esperit sense sentit enmig d'aquell parc. S'havia acabat tot, per sempre. I el pitjor era que, l'últim sentiment que va tenir abans de morir va ser el terror i el dolor infinits.

PD: Hauria desitjat que aquesta història fos de fantasia i de terror, però malauradament només és de terror.

